

Arrest

nr. 175 943 van 6 oktober 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 21 juli 2015 het Rijk binnenkwam, diende op 22 juli 2015 een asielaanvraag in. Op 15 april 2016 werd verzoekster gehoord voor het Commissariaat-generaal. Op 13 mei 2016 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Hawiye-clan te behoren, subclan Abgal. U bent geboren op 8 maart 1979 in de stad Mogadishu, in het district Shibis. U bent gehuwd met Abdulkadir Mohamed Mohamud op 8 maart 2000. U heeft zeven kinderen, waarvan één bij uw vorige man, Ali Tid Ahmed. U heeft uw hele leven in de wijk Shibis gewoond, in de stad Mogadishu. U heeft geen onderwijs genoten. U heeft sinds 2002 een theehuis in de wijk Shibis, waar u thee en samosa (een

soort koekje) verkocht. Uw vaste klanten waren politieagenten die elke dag in uw theehuis kwamen. Vanaf mei 2015 kreeg u van de islamitische terreurorganisatie Al-Shabaab dreigtelefoons. Zij belden u elke dag tien keer op en vroegen u met het theehuis te stoppen. Zij zeiden dat u thee verkocht aan ongelovigen. Op 5 juni 2015 zijn zij eerst het huis van uw burens binnengevallen, en later uw huis. Uw man kreeg een messteek en u vluchtte. U huurde een motor en reed ermee tot in het district Medina van de stad Mogadishu. U dook onder bij uw nonkel aan moederszijde. U vond een smokkelaar via uw nonkel. Op 17 juli 2015 verliet u Somalië. U reisde via Kampala (Oeganda) naar België. U kwam aan in België op 20 juli 2015. U vroeg asiel aan op 21 juli 2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CVGS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u vreest te worden vermoord door de terreurgroep Al-Shabaab. U verklaarde een theehuis te hebben dat door politieagenten werd bezocht. **U kunt de problemen die u met de terreurgroep Al-Shabaab had echter niet aannemelijk maken.**

Vooreerst kunt u uw profiel als houdster van een theehuis in het district Shibis van de stad Mogadishu niet aannemelijk maken. U antwoordde zeer ontwijkend op de vragen over uw beroep, en u was uitermate vaag en kort over uw dagelijkse bezigheden in het theehuis en uw vaste klanten. U verklaarde geboren te zijn in het district Shibis van de stad Mogadishu en er uw hele leven te hebben gewoond (gehoorverslag CVGS, p.8, p.11). U vertelde dat u niet naar school ging en dat u thuis werkte en samosa, een soort koekjes, maakte (gehoorverslag CVGS, p.13). Gevraagd om te vertellen over uw beroep in Mogadishu, antwoordde u dat u samosa maakte. **Nogmaals gevraagd naar uw beroep in Somalië als u vertrok, zei u dat dat uw werk was.** U vertelde reeds koekjes te bakken als u jong was, en dat ook nu te doen. Een derde maal gevraagd om meer te vertellen over uw beroep en wat uw beroep precies was, antwoordde u dat u 's avonds koekjes bakte en dat u ze 's morgens ging verkopen aan mensen die verkoopstandjes hadden. Geconfronteerd met het feit dat u tijdens het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde een theehuis te hebben, en gevraagd om welke redenen u het nu niet vertelt, stelde u dat u koekjes bakte toen u klein was, en dat u het theehuis hield als u ouder was. Een vierde maal gevraagd om over uw beroep te vertellen, begon u opnieuw te vertellen over het bakken van koekjes (gehoorverslag CVGS, p.14), hetgeen uiterst opmerkelijk wordt bevonden voor iemand die eerder verklaarde een theehuis uit te baten. Nadat u werd gevraagd om mee te werken met het onderzoek en te antwoorden op de vraag die al vier keer werd gesteld, antwoordde u dat u een theehuisje had, en koekjes, samosa, brood, vlees en thee verkocht vanaf het jaar 2002. **Er dient opgemerkt dat deze verklaringen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw profiel een houdster van een theehuis te zijn in het district Shibis, in de stad Mogadishu.** Er werd u vier keer gevraagd om meer uitleg te geven over uw beroep, waarna u steeds verklaarde koekjes te bakken en te verkopen tot op het moment dat u uit Somalië vertrok (gehoorverslag CVGS, p.13-14). Enkel nadat u werd geconfronteerd met het feit dat u voor de DVZ verklaarde een theehuis te houden in Shibis, zei u dat u koekjes verkocht als u jong was, en het theehuis hield als u ouder was (gehoorverslag CVGS, p.13). Wanneer u daarna nogmaals werd gevraagd om over uw theehuis te vertellen, gaf u opnieuw aan koekjes te verkopen en stelde u dat het theehuis een ander werk was (gehoorverslag CVGS, p.14). Enkel wanneer u erop gewezen werd mee te werken met het onderzoek, en opnieuw gevraagd om te vertellen over uw theehuis, gaf u een kort en vaag antwoord. Dit komt de geloofwaardigheid van uw profiel niet ten goede. De vragen werden u immers meermaals duidelijk gesteld. Verder kon u absoluut geen uitgebreide informatie geven over uw bezigheden in het theehuis. Uw verklaarde enkel –uiterst kort en vaag- dat uw man u soms hielp in het theehuis: hij bracht de thee naar de klanten, en u bereidde de thee (gehoorverslag CVGS, p.16).

Eveneens opmerkelijk zijn uw verklaringen betreffende uw vaste klanten in het theehuis. U verklaarde dat uw klanten vooral politieagenten waren (gehoorverslag CVGS, p.16). Gevraagd om meer te vertellen over de politieagenten die bij u over de vloer kwamen, stelde u enkel dat ze van de politie waren en dat ze bij u hun ontbijt namen (gehoorverslag CVGS, p.22). U verklaarde dat ze van de wijk Saqawidiin kwamen, en dat hun basis aan het presidentiële paleis lag (gehoorverslag CVGS, p.23). Gevraagd naar de locatie van het presidentiële paleis, antwoordde u dat het in [het district] Waardigley

was gevestigd en dat het niet meer in Shibis was, maar aan de kant van [het district] Xamar Weyn. Gevraagd of er in het district Shibis politiekantoren zijn, antwoordde u dat er een Oostkantoor is aan de kant van [het district] Abdi-Aziz. U stelde dat de politieagenten reeds bij u langskwamen sinds het jaar 2002. U stelde met hen te praten en te lachen, en normale gesprekken te voeren. Gevraagd om te vertellen over een vaste klant van u, waarvan u de naam zelf heeft genoemd, namelijk Muse, antwoordde u dat uw gesprekken over het eten gingen, hoe het was gemaakt, waar u het had geleerd. U kon niets anders over hem vertellen. U stelde wel dat u hem al drie jaar kende, én dat hij iedere ochtend en avond langskwam om te eten. **Deze verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beroep theehuishoudster te zijn en halen uw profiel onderuit.** Voor iemand die al 13 jaar een theehuis houdt, en die beweert dat haar vaste klanten 's morgens en 's avonds over de vloer kwamen is het geenszins aannemelijk om zo weinig te kunnen vertellen over het theehuis en deze klanten. Enkel na lang doorvragen, geeft u slechts korte en vage antwoorden. Geconfronteerd met het feit dat deze klanten reeds bij u langskwamen sinds 2002, en gevraagd of u niets meer over het leven van Muse – een naam die u zelf noemde - kan vertellen, antwoordde u dat u niets over zijn leven heeft gevraagd (gehoorverslag CVGS, p.24). Opnieuw geconfronteerd met het feit dat hij al drie jaar bij u langskwam en gevraagd of u dan over niets anders dan het eten hebt gepraat, antwoordde u heel vaag en kort "ja". Deze verklaringen zijn uitermate opmerkelijk. U kreeg immers uitgebreid de kans te vertellen over uw leven als houdster van een theehuis, en te vertellen over uw klanten en personeel, maar u kan er hoegenaamd niets doorleefd over vertellen. Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat uw vaste klanten, de politieagenten, helemaal van het district Waardigley zouden komen om in uw theehuis te ontbijten én het avondmaal te nemen. Uit informatie – toegevoegd aan het administratief dossier – blijkt immers dat de politiebasis in Waardigley (het National Police Headquarters) zich op 2 km van uw theehuis bevindt. Het is dermate onwaarschijnlijk dat deze politieagenten twee keer per dag twee districten zouden doorkruisen om in uw theehuis te komen eten. U verklaring hiervoor, namelijk dat uw eten lekker was (gehoorverslag CVGS, p.23), weet niet te overtuigen.

Verder ondermijnen uw verklaringen over de politieke geschiedenis van het district Shibis, de oprichting van uw theehuisje en het bezoek van uw vaste klanten, uw volledige asielrelaas. U stelde dat u uw theehuisje in 2002 heeft opgericht (gehoorverslag CVGS, p.14). U stelde eveneens dat uw vaste klanten politieagenten waren, die als sinds het jaar 2002 bij u over de vloer kwamen (gehoorverslag CVGS, p.23). Gevraagd naar de aanwezigheid van Al-Shabaab in uw wijk, antwoordde u dat zij daar twee maanden aanwezig zijn geweest, in het jaar 2006. Gevraagd of de islamitische rechtbanken ooit aan de macht waren in Shibis, antwoordde u bevestigend en zei u dat het eveneens in 2006 was. Gevraagd sinds wanneer de regering terug officieel de macht heeft in Shibis, zei u het zich niet meer te herinneren. Gevraagd of Al-Shabaab ooit gevochten heeft in uw wijk, antwoordde u – zeer vaag en kort - "ja". Gevraagd wanneer dat was, antwoordde u het zich niet meer te herinneren. Gevraagd of het was toen ze aan de macht waren in 2006, wijzigde u uw verklaringen en zei u dat ze niet twee maanden aan de macht waren, maar twee jaar. Aangezien u zei dat ze in 2006 aan de macht waren, werd u gevraagd of het vanaf 2006 tot 2008 was (gehoorverslag CVGS, p.21). U antwoordde dat het eerst de islamitische rechtbanken waren en dat Al-Shabaab er vlak na kwam. **Deze verklaringen zijn zeer merkwaardig.** U verklaarde immers dat de terreurgroep Al-Shabaab u een maand lang tien keer per dag telefonisch contacteerde om te vragen uw theehuis stop te zetten omdat u eten verkocht aan ongelovigen, namelijk de politieagenten (gehoorverslag CVGS, p.22 en p.27). Zij begonnen u te bedreigen in de maand mei van het jaar 2015 (gehoorverslag CVGS, p.27). Doch, u stelde dat u reeds een theehuis had vanaf het jaar 2002 en dat sindsdien reeds politieagenten bij u over de vloer kwamen (gehoorverslag p.14 en p.23). Gelet op het feit dat u reeds 13 jaar een theehuis had waar politieagenten over de vloer komen, is het uitermate vreemd dat de leden van Al-Shabaab u niet eerder gevraagd hebben om te stoppen met uw theehuis. Zij waren – volgens u – immers twee jaar aan de macht in uw district, vanaf het jaar 2006. Redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij u in die twee jaar zouden verplicht hebben te stoppen met uw theehuis. Geconfronteerd met deze vaststelling, antwoordde u dat de leden van Al-Shabaab het voorheen niet wisten dat u aan politieagenten verkocht en dat ze u enkel begonnen aan te vallen als ze het te weten kwamen [in 2015] (gehoorverslag CVGS, p.36). Deze verklaring weet absoluut niet te overtuigen, immers, volgens uw eigen verklaringen, waren zij twee jaar aan de macht geweest, in het district waar u beweerdelijk uw theehuis uitbaatte. **Bovendien is het zeer vreemd dat u uitermate onwetend blijkt over de oorzaak van uw problemen, namelijk de terreurgroep Al-Shabaab.** Zo weet u niet wanneer de terreurgroep Al-Shabaab aan de macht was in uw district: u zei eerst dat het twee maanden was in 2006 (gehoorverslag CVGS, p.19), om later tijdens het gehoor te verklaren dat het twee jaar was (gehoorverslag CVGS, p.20). Eveneens kan u niet aangeven wanneer de regering terug aan de macht kwam in [het district] Shibis (gehoorverslag CVGS, p.19). Uit informatie- toegevoegd aan het administratieve dossier – blijkt dat in het jaar 2006 de

islamitische rechtbanken aan de macht kwamen. Zij werden verdreven door de Ethiopische troepen - hetgeen u eveneens niet wist aan te geven (gehoorverslag CVGS, p.20) – en pas in 2008 kwam de terreurgroep Al-Shabaab aan de macht. Al-Shabaab werd door de leden van de Afrikaanse unie verdreven uit Mogadishu in het jaar 2011. Het feit dat u hierover onjuiste verklaringen aflegde en niets meer weet te vertellen over de aanwezigheid van Al-Shabaab en de gevechten hieromtrent in uw district, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen een theehuis uitgebaat te hebben in het district Shibis tussen 2002 en 2015. **Deze vaststellingen doen verder ernstig afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen, en wijst enkel op gebrekkig ingestudeerde kennis.** Meer nog, met betrekking tot uw theehuis werd u gevraagd om welke redenen Al-Shabaab politieagenten viseert. Uw antwoord is uiterst opmerkelijk: u zei niet te weten wat er tussen hen is, maar dat Al-Shabaab de regering haat (gehoorverslag CVGS, p.25). De redenen voor de kwaadheid van Al-Shabaab wijt u aan de vijandelijke sfeer die tussen hen heerst. **Uw complete onwetendheid over de organisatie die aan de oorzaak ligt van uw probleem, namelijk de terreurgroep Al-Shabaab, wijst op een dermate desinteresse voor uw eigen problemen en wedervaren, dat er verder afbreuk gedaan wordt aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, afgelegd in het kader van uw asielaanvraag.**

Voorts zijn uw verklaringen omtrent de telefonische bedreigingen en de aanval op uw huis en dat van uw burens door de terreurgroep Al-Shabaab, doorspekt met tegenstrijdigheden. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het tijdstip en de duur van de bedreigingen van de terreurgroep Al-Shabaab. De verklaringen die u hieromtrent voor de DVZ aflegde, stroken niet met uw verklaringen afgelegd voor het CVGS. U verklaarde voor de DVZ dat op 1 juni 2015 een handgranaat werd gegooid op het huis van uw burens, en dat diezelfde avond uw huis werd aangevallen (vragenlijst DVZ, punt 3.5 in het administratief dossier). U verklaarde eveneens voor de DVZ dat u reeds een maand voor de aanval, dreig telefoons kreeg van de terreurgroep Al-Shabaab. Voor het CVGS wijzigde u uw verklaringen meermaals drastisch. Wanneer u tijdens het gehoor de kans kreeg uw vluchtmotieven uiteen te zetten antwoordde u – ontzettend vaag – dat u een probleem gekend hebt op 1 juni. Gevraagd om uw problemen te verduidelijken, zei u opnieuw dat u op 1 juni voor het eerst werd aangevallen. U verklaarde eveneens dat u dreig telefoons heeft ontvangen. Gevraagd wanneer u voor het eerst deze dreig telefoons ontving, antwoordde u – opmerkelijk genoeg – dat het in de zesde maand [juni] was, vijf dagen voor de aanval op uw huis (gehoorverslag CVGS, p.26). Geconfronteerd met het feit dat u tijdens het interview voor de DVZ had verklaard reeds een maand lang dreig telefoons te krijgen, antwoordde u – opnieuw zeer opmerkelijk – dat de eerste keer in de zesde maand was. Gevraagd of zij u ook vóór de aanval op uw huis telefoneerden, stelde u dat zij dat daarvoor ook deden, namelijk vijf dagen voor de aanval. Nogmaals gevraagd wanneer de aanslag dan plaatsvond, zei u opeens het u niet meer te herinneren. Geconfronteerd met het feit dat u al verschillende keren vermeld heeft dat het de eerste juni was, zei u dat u het niet meer weet, en dat u denkt dat het de eerste juni was. Nogmaals geconfronteerd met het feit dat u voor de DVZ verklaarde reeds een maand lang dreig telefoons te krijgen, en gevraagd om welke redenen u dat zei, verklaarde u dat het vijf dagen voor de aanslag was, en dat u één maand hebt gezegd omdat één maand voor de aanslag u voor het eerst problemen kende. Gevraagd welke problemen dat waren, antwoordde u dat het datgene was dat u heeft voorgehad (gehoorverslag CVGS, p.27). **Deze verklaringen zijn bijzonder opvallend. U heeft over de cruciale elementen in uw asielrelaas – de telefonische bedreigingen en de aanval op uw huis – slechts onduidelijke en tegenstrijdige verklaringen afgelegd.** Enkel wanneer u – opnieuw en voor de tweede keer tijdens het gehoor – werd gevraagd om mee te werken met het onderzoek, antwoordde u – iets duidelijker - dat ze u een maand hebben bedreigd met de telefoon, en op vijf juni de aanslag hebben gepleegd. **U kon eveneens op geen enkele manier een coherent verhaal brengen, waarbij deze tegenstrijdigheden en onduidelijkheden uitgeklaard konden worden.** Gevraagd naar een uitgebreide, chronologische uiteenzetting van de problemen die u gekend hebt in Somalië, kon u enkel een opsomming van data geven, gevolgd door slordige en warrige verklaringen omtrent de feiten (gehoorverslag CVGS, p.21-22). U kreeg echter uitgebreid de kans om uw verhaal uiteen te zetten: er werd u drie maal gevraagd de redenen van uw vertrek op een duidelijke manier te vertellen. Enkel nadat het u voor de derde keer werd gevraagd, verduidelijkte u zeer kort de redenen voor uw vertrek.

Tenslotte dient opgemerkt dat de door u geopperde feiten met betrekking tot het inhoudelijk aspect van uw asielrelaas zowel tegenstrijdigheden als onwaarschijnlijkheden bevatten. Voor de DVZ verklaarde u dat er op 1 juni 2015 een granaat werd gegooid op het huis van uw burens en dat diezelfde avond uw huis werd aangevallen (vragenlijst DVZ, punt 3.5 in het administratief dossier). Voor het Commissariaat-generaal gaf u aan dat u op 1 juni 2015 een probleem kende, dat er een bomaanslag gebeurde op het huis van uw vriendin, en dat u die dag werd aangevallen (gehoorverslag CVGS, p.22). Later tijdens het gehoor wijzigde u uw verklaringen, en stelde u dat de

aanslag op 5 juni was (gehoorverslag CVGS, p.27). Wanneer u nog later tijdens het gehoor bevestigd werd over de aanval op het huis van uw burens, zei u dat uw eigen huis niet werd geraakt, enkel door zand en steentjes (gehoorverslag, CVGS, p.30). Gevraagd of er nog iets anders gebeurde die avond, antwoordde u ontkennend. Pas wanneer u geconfronteerd werd met uw verklaringen voor de DVZ, namelijk dat diezelfde avond ook uw huis werd aangevallen, bleek u het zich plots te herinneren, en antwoordde u bevestigend (gehoorverslag CVGS, p.30-31). **Dat u zich de aanval op uw eigen huis niet zou herinneren, is geenszins aannemelijk.** Uw verklaring hiervoor, namelijk dat het u niet werd gevraagd, weet absoluut niet te overtuigen (gehoorverslag CVGS, p.30). U kreeg immers ruimschoots de kans over de aanval te vertellen. U bleek zich, later tijdens het gehoor, ook niet te herinneren dat uw man na uw vertrek verhuisde naar het district Balcad, zoals u eerder verklaarde voor de DVZ (vragenlijst DVZ, punt 3.5 in het administratief dossier). Opnieuw herinnerde u het zich pas wanneer u met uw verklaringen voor de DVZ werd geconfronteerd, waarna u stelde dat hij uit [het district] Balcad is teruggekeerd (gehoorverslag CVGS, p.34-35). **Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent de dag van de aanval op uw huis en dat van uw burens.** U verklaarde immers eerst dat de aanval op 1 juni gebeurde (gehoorverslag CVGS, p.22). Later tijdens het gehoor verklaarde u dat het op 5 juni gebeurde (gehoorverslag CVGS, p.27). Nog later tijdens het gehoor, verklaarde u dat de aanval op uw huis en dat van uw burens op een woensdag gebeurde (gehoorverslag CVGS, p.29). Deze verklaringen zijn geenszins aannemelijk, aangezien 1 juni 2015 op een maandag viel, en 5 juni 2015 op een vrijdag. De aanval op uw huis, en dat van uw burens, kan zich dus onmogelijk op een woensdag hebben voorgedaan. **Voorts dient opgemerkt dat het zeer onlogisch is dat de terreurgroep Al-Shabaab uw woonhuis zou aanvallen, en niet uw theehuis.** U verklaarde immers zelf dat zij als doel hadden dat u uw theehuis zou sluiten en dat u zou stoppen met thee verkopen aan politieagenten (gehoorverslag CVGS, p.22 en p.27). **Ten slotte is het zeer onwaarschijnlijk dat de leden van Al-Shabaab op de hoogte waren van uw telefoonnummer.** Gevraagd hoe het komt dat Al-Shabaab in het bezit was van uw telefoonnummer, verklaarde u niet te weten hoe zij aan uw telefoonnummer kwamen, dat niemand weet wie ze dat heeft verteld en dat ze het nummer van iedereen hebben (gehoorverslag CVGS, p.28). Deze verklaring weet absoluut niet te overtuigen, u herinnerde zich immers uw eigen telefoonnummer niet.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia" van juni 2014 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren voort buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw

verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van Al-Shabaab uit Mogadishu werden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van Al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door Al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van Al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van

basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van Internally Displaced Persons (IDP's). Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster betwist een aantal motieven in de bestreden beslissing aangaande de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas en tracht deze te weerleggen.

2.1.1. Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging (of risico op ernstige schade) volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees (risico) reëel is. Deze vrees (of risico) dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekster dient in dit verband de vrees (risico) concreet aannemelijk te maken. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er wat haar betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). De commissaris-generaal beschikt over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming). In casu oordeelde de commissaris-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas omwille van de vaststelling dat verzoekster haar profiel als houdster van een theehuis in het district Shibis van de stad Mogadishu niet aannemelijk kan maken omwille van vage, ontwijkende en ongeloofwaardige verklaringen, en de vaststelling dat ze tegenstrijdige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde over het verloop van de door haar aangehaalde problemen.

2.1.2. Waar verzoekster tracht een aantal motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, benadrukt de Raad vooreerst dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden, onwetendheden en onwaarschijnlijkheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan bovendien niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 200).

Waar verzoekster opwerpt dat er geen contradicties zijn in haar verklaringen omdat zij er van uitging dat de vragen gingen over het beroep dat zij uitoefende toen zij niet naar school ging (terwijl het theehuisje veel later werd geopend), wordt vastgesteld dat deze stelling geen grondslag vindt in het administratief dossier. Verzoekster werd inderdaad eerst gevraagd naar haar activiteiten op het moment dat ze niet meer naar school ging, maar daarna werd haar uitdrukkelijk gevraagd naar het beroep dat ze uitoefende voor haar vertrek uit Somalië en ook toen antwoordde verzoekster alleen maar dat ze koekjes maakte en deze verkocht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal p. 13). Ook toen haar expliciet werd gevraagd naar haar theehuis bleef verzoekster trouwens erg vaag en ontwijkend en had ze het steeds over de koekjes die ze bakte en doorverkocht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal p. 14).

2.1.3. Voorts toont verzoekster in het verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door te oordelen dat verzoeksters asielaanvraag ongegrond is. Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.2. Verzoekster betwist de motivering in de bestreden beslissing aangaande de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 19 februari 2016 omtrent de veiligheidssituatie in Mogadishu dat, hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité* / het commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt in hoofdzaak enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn

niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie iri Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatieverrichting loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

2.2.2. Verzoekster slaagt er niet in om deze vaststellingen te weerleggen. Verzoekster citeert enerzijds een aantal passages uit de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie en betwist de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder hiervoor echter concrete tegenargumenten aan te brengen. De commissaris-generaal is juist op basis van het geheel van de informatie in de desbetreffende COI Focus tot de conclusie gekomen dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Anderzijds haalt verzoekster dan weer een aantal veiligheidsincidenten in Mogadishu aan, maar deze incidenten bevestigen grotendeels juist het patroon van geweld in Mogadishu dat wordt beschreven in de desbetreffende motivering, namelijk enerzijds complexe aanslagen, die in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien en anderzijds doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. De aanval op een restaurant aan het strand op 21 januari 2016 wordt trouwens aangehaald in de door het Commissariaat-generaal gehanteerde informatie, de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu van 19 februari 2016. Het incident op 26 februari 2016 betreft een aanval op het SYL hotel, dat tegenover het presidentieel paleis is gesitueerd en wordt bezocht door overheidsambtenaren en zakenlui. Het restaurant waar op 11 april 2016 vlakbij een bomauto ontplofte, lag dicht bij het municipal government gebouw. De aanval door al-Shabaab op 18 april 2016 betrof dan weer een overheidsvoertuig. Al-Shabaab ontkende zelf trouwens dat er burgerslachtoffers waren gevallen, maar stelde dat de slachtoffers leden van de veiligheidsdiensten waren. De loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio waarover op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop de COI Focus gestoeld is, wordt geoordeeld dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, op zich niet aantoonde dat de feitelijke vaststellingen in deze COI Focus niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal burgers die slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde Incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van het geweld op het leven van burgers, etc.

2.2.3 De commissaris-generaal heeft wat betreft de beoordeling van de mogelijke toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus een redelijke appreciatiebevoegdheid. Verzoekster toont in het verzoekschrift weliswaar aan dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden

door te oordelen dat er actueel in Mogadishu geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont immers op geen enkele wijze aan dat de geraadpleegde informatie onjuist zou zijn, noch slaagt zij erin de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken te ontkrachten.

2.3. De bestreden beslissing wordt gedragen door in feite en in rechte aanvaardbare motieven en is afdoende gemotiveerd. Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld. In casu maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes oktober tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC